

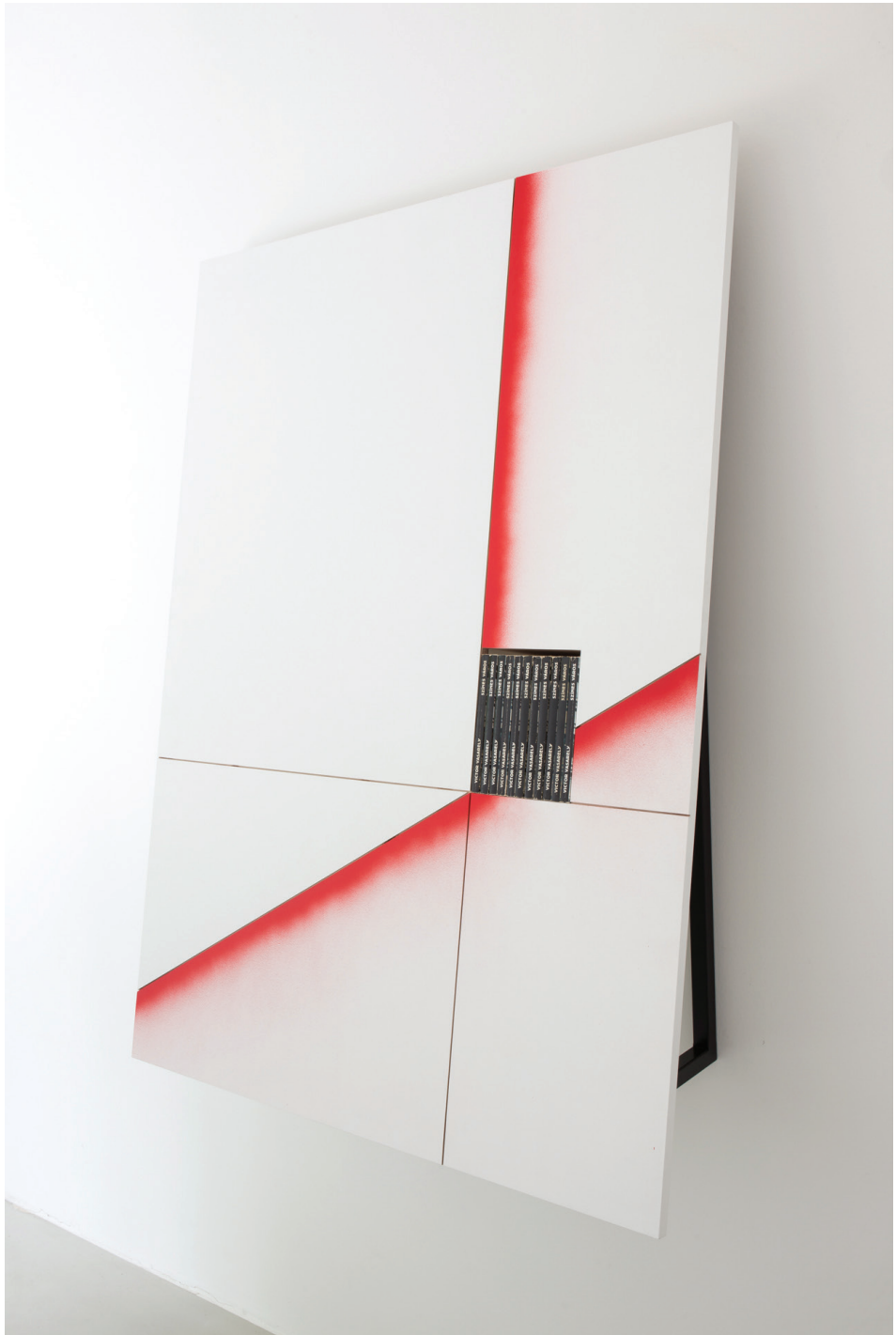
Gyerekek fegyver nélkül-sorozat (Rozi és Natália), 2025 (rajz, vakolat, fatábla, 120×145 cm). Fotó: Deim Balázs

Last Days of Quana, 2022 (1920×1080 px, 2D kollázs, animáció kézi rajzokból). Fotó: Magyarósi Év

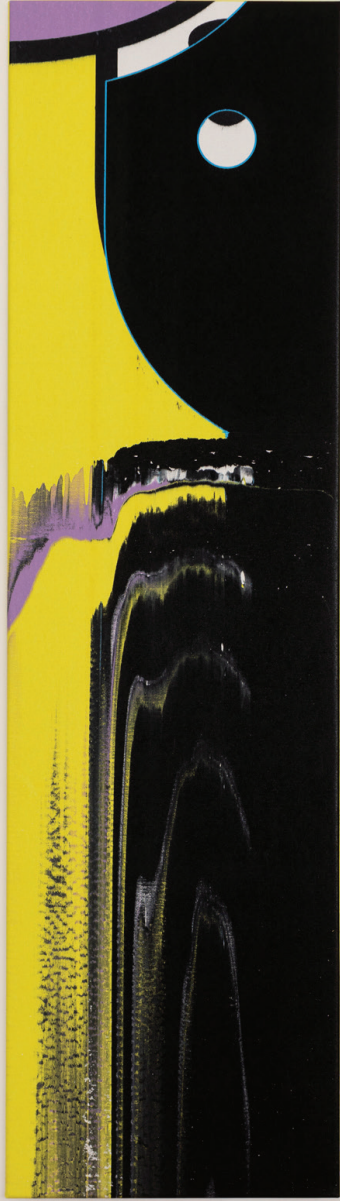

Barabás Zsófi: Csak csönd, 2019 (olaj, akril, vászon, 220×150 cm)

Andreas Fogarasi: Study Desk (Hexagon), 2018 (vegyes technika, 135×100×32,5 cm)

Batykó Róbert: Last Tension Hero, 2020 (olaj, vászon, 144x40,5 cm)

A bécsi visszatérő avagy az apakirohanás

Mert ezek a vonatok mindig kikészítik az embert, mondta magában a bécsilátogató, de nincs választásunk, olyan az egész, mint a sínek, előre futunk, valami elképzelhetetlen örület felé, így a bécsilátogató, ahogy szállt le a vonatról, vegyült el a pályaudvartömegben, mert itt vagy elvegyülsz vagy pellengérré kerülsz, szokta volt mondogatni, ha kérdezik, ezért próbált öltözködésben sem kitűnni, vélhetőleg egy nemkitűnni vágyó embernek tűnhetett, de pont ez volt az embercsapda, ahogy hívni szokta, mert pont ezzel a nemkitűnnivágyással érte el, hogy kitűnt az elvegyülni vágyott tömegből. Még a nyolcvanas évek idején járt erre, gyerekként, még gyerekalárendeltséggel tekintve a városra, a városemberekre, ahogy hívta őket, minden sokkal kifinomultabbnak tűnt akkor, kifinomult emberek, kifinomult árucikkek, és épp ebben a kifinomultságban tűnt dermesztőnek, amikor is apja az utca közepén, az emberszemek kereszt-tüzében lehúzta róla a vizeslepedőt, mert Ő, az akkor még gyerek bécsilátogató, az eladdig ismeretlen dobozos üdítőt maga felé tartva nyitotta ki, és a szénsav kibugyborékkolt, ki a kezére, ki az ingére, ki a nadrágjára, ki az aszfaltra, és akkor az apa éktelen elutasításban részesítette, Őt, a gyerek bécsilátogatót, gyerekszidalalmazásban, gyereklenezésben, fennhangon való becsmérélsben részesítette ott a bécsi emberek szeme láttára, ahol mint egy utcaszínpadi esemény-nél, a bécsiek körülállták Őket, és nyilvánvalóan ez a körülállás apjában is még nagyobb szégyenérzetet kelthetett, gondolta jóval később, már felnőttként, Vele, a gyerek bécsilátogatóval szemben, és Ő csak vörösödött, míg apja ebben az apakirohanásban szidalmazta, aminek hatására fogalmazta meg a gondolatot, ugyancsak jóval később, szintén felnőttként, hogy az apja végérvényesen soha nem fog mellette állni, sőt, az adandó első alkalommal vele szemben fog fellépni, a tömeg, a bámészkodó tömeget szolgálva, tudta, már felnőttként visszatekintve, hogy ott elvesztette azt a belső bizalmi szálát, hogy ott, az a bécsi út keresztül-vágta azt a bizalmi szálát, és így az otthon csak egy hamis képpé alakult, mint amikor kilépve a pincéből a fénybe meglátja az ember a másik ember arcát,

jelen esetben egy teljesen ismeretlen, idegen, ellenlábás apát, tehát visszatérve, tért vissza a bécsilátogató a gondolathoz, ez abban a kifinomultnak titulált környezetben, ez az apakirohanás meglehetősen disszonánsnak tűnt, és egyáltalában, ahogy már felnőttként fogalmazta meg, addigi, otthoni élete nem volt más, mint disszonáns élet. Most, annyi év után, azért jött ide ismét, hogy ezt a disszonanciát ellenőrizze, felülírja vagy hagyja, hogy a disszonancia vagy megsemmisüljön, vagy megsemmisítse Őt, saját magát, ahogy akkor az apakirohanás ott és akkor megsemmisítette végérvényesen, bár akkor ezt még nem tudta, hogy az a pillanat egy végérvényesen megsemmisítő pillanat volt, azt csak a hosszú, párhuzamos sínek jelképezte évek bizonyították, hogy az apakirohanás az Ő megsemmisítésében sikeres volt.

Ezeken morfondírozott, amikor kiért a körútra, és a Hoffburg felé vette az irányt, és látta azokat a elhagyatott bevándorlókat, akik mindig lelkiismeretfurdalást okoztak neki, és ezért menthetetlenül menekült a bevándorlóktól, egyszersmind a bevándorlás látványtól, vagyis teljes mértékben a saját lelkiismeretétől, mert a bevándorlókkal kapcsolatban ugyanazt érezte, mint az apakirohanást elszenvedő kisfiú, ezt akarta megszüntetni a bevándorló lelkiismeret elől való menekülésben. Egyébként Bécs megdöbbenette, a kifinomultság még most is érezhető volt számára, bár tisztában volt vele, hogy ez csak egy benyomás, de most nem volt szüksége másra, mert benyomás elől menekült, menekült a mindenki gyanús benyomástól, menekült, ha én nem jutok oda, te se juss oda benyomástól, és menekült nem mástól, mint az apakirohanás benyomástól, mint bűnöző, úgy jött vissza ide, Bécsbe, a tetthelyre, hogy ezzel szüntesse meg az apakirohanást, ez az út a megszüntető út, ahogy magában hívta, és ezért haladt a Hoffburg irányába, valamiért azt gondolva, ha valahol, itt megszüntetheti az apakirohanást, végezhet vele. Akkor látta a Schubert emléktáblát, és látta a Salieri emléktáblát, egyazon utca két oldalán laktak volt, és megint oda jutott, az apa és gyermekkirohanáshoz, mert Schubert a gyermekkirohanás példaképe, Salieri pedig az apakirohanás áttételes megtestesítője, legalábbis a legendáriumban, de mitől is lehetne más, különb az ember, mint a legendáriumoktól, nincs más, csak a legendárium, ez tart életben minket, így a bécsilátogató. És akkor bement abba a kávézóba vagy cukrászdába, ahová kedvenc írója járt, tulajdonképpen ez a nyolcvanasévek vendéglátó egysége volt, mert a nyolcvanas évek vendéglátása egészen más, mint a 2020-as évek vendéglátása, és a megszüntetéshez, az apakirohanás likvidálásában nem volt másra szüksége, mint a nyolcvanasévekbe való visszaszállásra, a kopott márványasztalokra, a vendéglátás-kínálat szűk mivoltára, a már-már száraznak tűnő süteményekre, itt ezen a kedvencíró helyen mindezt megtalálta, megdöbbenette ez az időutazás, és kezdte elhinni, amit eddig képtelenségnek tartott, hogy az apakirohanás likvidálás sikerülhet. Ki is kérte az islert és az eszpresszót, és nemkülönben a dobozos kólát, amit a nyolcvanasévek-márványasztal közepén helyezett el, hogy szemmel tartsa, aztán lassan nekikezdett az islernek, apró kortyokkal az eszpresszónak, miközben szemmel tartotta a dobozos kólát, tudta, hogy ennek a szemmeltartásnak egy idő múlva véget kell vetnie, pontosabban egészen

pontosan tudta, hogy amikor végez az utolsó falat islerrel, és az utolsó korty eszpresszóval, akkor már nem lesz választása, vagy a kólás doboz, vagy soha többé nem lesz alkalma a likvidálásra, az emléktörlésre, a személyiség kikalapálásra, ahogy szokta volt hívni a pszichológusok keltette eredményeket.

Tudta, hogy ilyen lassan még soha nem evett islert, és tudta, hogy ilyen lassan soha nem ivott eszpresszót, az olaszok jutottak eszébe, akik könnyedén villámgyorsan hajtották le a feketéket, mert az olaszok nem gondolkodnak, és nem problémáznak, hanem egy-egy szenvedéllyel megoldják a dolgokat, gondolta, tulajdonképpen neki, a bécsilátogatónak, aki semmiképpen sem olasz, így a szenvedély is egy absztrakt fogalom, neki az absztrakció vált a szenvedélyévé, a kedvencíró cukrászda, az isler, az eszpresszó, és a márványasztal közepén a dobozos kóla, mindezeket gondolta, sőt többször végiggondolta mindezeket, talán olyan lehet ez az állapot, mint egy halálra ítélt utolsó percei, ahol végtelenül lelassul minden, és minden gondolat, minden jelenség megszámlálhatóvá válik, sőt, a halálraítélt többször újra és újra gondolja ugyanazt, és újra és újra nézi ugyanazt, épp azért, mert utoljára látni valamit az pont ugyanolyan, mint először látni valamit, így a bécsilátogató, most ez a dobozos kóla a márványasztal közepén, ekképp lépett ki a három dimenzióból, és így ekképp lépett vissza a bécsilátogató számára a dobozos kóla a nyolcvanasévekbe, amikor is a dobozos kóla kinyitása létrehozta az apakirohanást, ezáltal megsemmisítve Őt, a bécsilátogatót, így a bécsilátogató tudta, hogy most ebben a pillanatban van itt a lehetőség, most, hogy a dobozos kóla kilépett a jelen időből, és úgymond tudatilag visszalépett a nyolcvanasévek idejébe, így nem lesz más ideje annak, hogy megragadja, és a dobozos kóla felnyitásával megsemmisítse az apakirohanást. Miután mindezeket végiggondolta, egy teljesen gondolattalan, úgymond kiüresedett mozdulattal megragadta a dobozos kólát, és egy másik, de határozott mozdulattal felszisszentette a tetejét, a kóla pedig kibugyborékkolt a bécsilátogató kezére, Ő meg csak nézte ezeket a buborékokat, mintha a buborékokban tükröződhetne bármi, tükröződhetne az a kisfiú, aki nem várta az apakirohanást, mégis semmi mást nem kapott akkor Béctől, mint apakirohanást, de most, ebben a pillanatban, ahogy abszurd módon kutatta a szénsavceppben, a kólacseppben az odaképzelt tükröződést, a pincér lépett a bécsilátogatóhoz, és csak annyit kérdezett, hogy szabad, és egy fehér törülköendővel ez a pincér letörölte a kibugyborékoló kólát, ezzel megszüntetve, totálisan visszaállítva a dimenzióváltást, a bécsilátogató megköszönte a figyelmességet, majd kikérte a számlát, a fizetés után pedig a kólával a kezében sétált el a Székesegyház előtt végig a körúton, végig azon az útvonalon, ahol az apakirohanás után sétált tovább az apjával, legalábbis amennyire visszaemlékezett arra az útvonalra, de most az apja helyébe a bécsi pincért képzelte, és bár tudta, hogy ez egy újabb benyomás csak, és mint ilyen nem egy teljes valóságnak a megragadása, csak egy benyomás, amit ráhúz az ember valamire, és végérvényesen elkezd ragaszkodni hozzá, így a bécsilátogató most végérvényesen elkezdett ragaszkodni ehhez a benyomáshoz, és csak ment az emléksétán, ahogy hirtelenjében elnevezte a likvidáló, apakirohanást megsemmisítő sétát, miközben a kóla szénsavja marta a torkát.